

Rauland

nr. 4. 74.

U
A
ARBEIDSTOR
OPPLETT
K

(det er en bra lokal parole) gå på
hver enkelt av den siste mobiliseringa!

ENTUSIASME OG DEMOKRATI!

Avisa er fortsatt ikke slik vi gjerne ville hatt den. Forhøpningssligvis heller ikke dere. Den er for tynn. Det foregår en del diskusjoner rundt om i stedslagene som alle gjerne kunne ha tatt del i - dersom dere bare hadde kommet til Rauland med det. Eller hvordan er situasjonen egentlig? Herker folk tenker mangler på entusiasme - eller rett og slett mangler på demokrati? Kommer stort sett alle initiativ til stedslagene fra partiavdelinga? Er det vankeleg å tillemppe disse utkjøra og diskusjonene? Føles det som om politikken enkelte ganger lir tredd nedover hodet på dere? Lange steder er det fortsatt et spørsmål om ledelse. Lagleder må gjøre alt - innlede til alle diskusjoner og gjøre sitt beste for å få folk til å skrive i Rauland. Hvorfor var det så få til stede på 1.mai-møtet fr dag? Under halvparten var der - og det i en situasjon da slagkraftige 1.maitog er vår viktigste oppgave!

Hva med den politiske diskusjonen i stedslagene for tida - er de så livlige og entusiastiske at møtelederen har store vansker med å holde styr på dere? Kommer motsigelsene godt fram?

Men det er også et spørsmål om sentralisme. Redaksjonen har mange eksempler på at folk som har lovt å skrive ikke har gjort det. Så når dagen kommer og vi skal lage avisa har bare et fåtall levert noe. Vi synes dett er alvorlig.

Rauland må få flere innlegg - stedslagsformennene må diskutere årsakene til dette og hensikten med avisa for på den måten å skape forståelse for at det er viktig å skrive. Det skulle vel ikke være tvil om at ei lagsavis har stor betydning hos oss der vi bare bor og arbeider sørdt og under store forhold.

Avisa skal binde oss sammen. Partiavdelingsmøter en gang hver måned er ikke nok til det. En særskilt enhet forutsetter at alle viktige diskusjoner som finner sted i stedslagene kommer ut - slik at alle får kjennskap til hva som rører seg. Rauland skal være et redskap det også - i klassekampens tjeneste!

atle

Hvordan vi snudde kronisk dårlig samvittighet til en

INSPIRASJONSKILDE

(Eller: Hvordan vi fikk støttelag, og hvor bra det går.)

Vi hadde dårlig samvittighet, vi må innrømme det. Det var nemlig en del folk som hadde gått sirkel, og som tilhørte vårt nedslagsområde, men vi hadde ikke tid til å ta oss av dem. Vi skulle jo konsolidere laget vårt, og det var så mye å gjøre. Det fantes jo et støttelag - og det var jo der slike folk pr. definisjon hørte hjemme. Det var bare en ulempe - dette store støttelaget hadde jo aldri møter, og når det hadde - så kom det på langt nær så mange som det skulle.

Vi diskuterte jo med disse nære vennene våre når vi traff dem på jobben, og andre som snakket med dem sa at de var bra politisk, og spurte om vi ikke skulle organisere dem snart. Men vi ventet litt lenger, for man kan da ikke spørre folk om organisering når man ikke kjenner dem. Vi ventet - men vi ble ikke bedre kjent, for vi hadde så mye annet å tenke på, og disse folka kunne da komme å spørre hvis det var noe de ville.

Det skjedde som dere skjønner svært lite, og vi følte at avstanden ble større og større. Tilslutt måtte vi gjøre noe. Vi tenkte gjennom situasjonen med støttelaget, og forsøkte å finne ut hva som var feil. Vi snakket også med andre om dette, og kom til at problemet kanskje hadde sammenheng med problemet til partiavdelinga med å fungere som ei partiavdeling. Vi så på andre lag, som hadde støttelag, og vi tenkte tilbake, og vi fant at kanskje det ikke var tilfeldig at støttelag som regel var tilknyttet stedslagene.

Tilfreds med oppdagelsen av en øyensynlig sammenheng mellom stedslag og støttelag, og væpnet med argumenter fra diskusjoner som gikk i samme retning, holdt vi opptelling over antall mulige kandidater, og innkalte til et møte.

På dagsorden var oppført som hovedpunkt: Hve slags organisatorisk tilknytning ønsker dere til ML-bevegelsen?

Over halvparten av de innkalte uorganiserte møtte, og etter at en av de organiserte hadde holdt en innledning om sin mening om en slik nyorganisering, fikk vi en bra diskusjon. Denne viste at alle var interessert i en organisatorisk tilknytning i sitt nærmiljø. Det ble stilt spørsmål om hvordan det var med muligheten for større ideologiske diskusjoner, og vi svarte at det var som før - hadde ikke vi høyt nok politisk nivå og nok faktisk viten, så fikk vi skaffe

forsterkninger utenfra slik det gamle støttelaget gjorde på Stalin-møtet.

Etter at diskusjonen var avsluttet valgte vi et midlertidig styre. Grunnen til at det skulle være midlertidig var at folk skulle bli bedre kjent med hverandre før man valgte et fast.

Vi tok også opp Trødalsaken, men her var folk så konsolidert allerede at det bare ble en utveksling av argumenter og en allmenn enighet om å stemme for på fagforeningsmøtet.

Etter møtet hadde vi etter gammel oppskrift selskaplig samvær med rødvin - vellykket.

Den midlertidige formann tok initiativ til opplegget av det neste møtet som var fastsatt til 14 dager senere om 1.mai, og tok også innledningen selv. Null merarbeid påde organiserte. Riktignok et møte til hver fjortende dag, men samtidig mye bedre kontakt med de nære vennene på jobben.

Resultatet av møtet om 1.mai er at alle uorganiserte støtter Faglig 1.mai front, og at både de organiserte og uorganiserte har et bedre grep om 1.mais historie, og betydning. Dessuten ble det valgt folk som sammen med representanter fra andre lag skulle være med på å utarbeide forslag til paroler for 1.mai. Disse skulle legges fram på et større møte med folk fra hele arbeidsplassen.

Vi har som en følge av det nye støttelaget fått et mye mindre anstrengt forhold til våre nære venner på jobben, for vi har noe felles. Nå slipper vi å bruke mer eller mindre teoretiske spørsmål isamtaler for å finne ut hvordan de utvikler seg - vi vet det fra diskusjoner på støttelagsmøtene. Den iver og entusiasme som den midlertidige formann har lagt for dagen, viser også at det i vårt omland finnes en reserve av arbeidskapasitet som kan frigjøres, bare vi legger forholdene til rette. Og han er ikke den eneste.

DET HAR BLITT MORRO Å GÅ PÅ STØTTELAGSMØTER IGJEN

Folk (Ikke fiender)

Folk flest
er bra folk.

De smiler og hilser og oppfører seg
stort sett fint mot hverandre.

Dette er
er et godt utgangspunkt.

Stig Holmås.

Stalin-spørsmålet har kan hende det spørsmålet sjøl organiserte kommunister i dag er mest uvillig til å diskutere. Grunnen til dette er at temmelig mange i dag ikke har satt seg inn i på en skikkelig måte hvorfor Stalin blir betraktet som en av de 5 store. Det finnes ingen utvikling mellom ens tidligere vanlige borgerlige og fætnin, av Stalin som en tyrann og despot, til en som kommunist har godtatt Stalin fordi en har større lojalitet og tillit til partiet enn til ens egen tidligere ideologiske oppfatning.

Men dette er sjelsagt ikke tilfredsstillende, og en må tenke ikke uten videre tidligere borgerlige og fætninger fordi om en har bestemt seg for det. Grunnen til at man allikevel ikke studerer spørsmålet grundigere er da en prioritering. Arturile politiske spørsmål som tariffoppgjør, 1. mai etc. tar all vår tid. Innenfor om blir vi konfrontert med spørsmålet om Stalin, først og fremst fra synere, og de aller færreste av oss kan i noe mer om det enn at Stalin hadde to sider, at han hadde store feil og, at hovedsida var bra, og utvilsomt det seg enn liten tvil i oss sjøl, og vi tenker vi: "hva fækn^S meiner vi med det". I neste omgang buser vi ut med kritikk mot partiet - og da først og fremst mot partiets ledelse over at vi ikke er godt nok holdert i dette spørsmålet. Så en legger vi det til det som følger om i lgen, og det er da handlingforløpet gjentar seg.

Denne kritikk av partiet er nok riktig, men den er bare en del av bakgrunnen for at det står så tynt til på dette spørsmålet hos oss. I lgen vil jeg påpeke at vi alle er en like stor del av partiet og at vår ledelse ikke kan eller skal gjøre annet enn oppsummere behov fra grunnplanen og sette politikken ut i livet. De kan ikke ta noen som helst politikk ut av luften mer enn vi kan gjøre det. I tillegg til dette så har vi sjøl like så store muligheter til å sette oss inn i spørsmålet som et hvilket som helst SK-medlem, sjøl om vurderinger av de de og andre spørsmål må forventes bedre hos kommunister med høyere politisk nivå.

Det finnes materiale til spørsmålet om Stalin. Hvor mange har sett seg inn i dette??? Det har vært foredrag i Studenterksamfunnet.

Hvor mange har hørt den?? Hvor mange har vært på våre støttelagsmøter om dette?? Hvor mange har skrevet her i avisa, FEP og TF om dette.

...S-

En del av svarene på disse spørsmåla kjenner vi alle. Vi vit også at vi ikke kan sette oss grundig inn i alle spørsmål som vi ikke er helt sikre på, men vår kritikk mot partiets ledelse på dette området er at spørsmålet om Stalin er viktig, og da må vi ta konsekvensen av dette sjøl.

For noen år siden ble Stalin diskutert i hele SUF. Dette hadde sammenheng med at det gikk en viktig motvilje i SUF om vi skulle forvare Stalin eller ikke. Den gangen resulterte diskusjonsgruppen i at Stalin måtte betraktes som en av de 5 store,

men siden den gang har det kommet til mange nye medlemmer i AKP.

Personen behovet igjen er så stort at det trengs en diskusjonskampanje på det, med dem som føler sterkest behov for det gjøre noe med det. Det har ingen verdi i seg sjøl for oss å forsvare den ene eller andre personen. Vi forsvare den ene eller andre formen for politikk. Spørsmålet om Stalin er spørsmålet om riktige og gjerne linjer i Sovjetunionen på den tida Stalin ledet SUKP. Vi må derfor sette oss inn i linjene i USSR på denne tida. Som kommunister må vi også ta utgangspunkt i det materielle grunnlaget. USSR var den første sosialistiske staten i verden, og på samme vis som vi ikke kan kritisere Marx for å legge opp politikken for kvinnefronten, kan vi ikke kritisere Stalin for ikke å ha fått ideene til kulturrevolusjonen. Særlig fordi helt utrevolutionen var et resultat av grundig forståelse av de feilene som hadde skjedd i USSR.

KKP har alltid skjnt viktigheten av å studere utviklingen i USSR. Marx skjnte viktigheten av å studere Pariser-kommunen. Han støtta også Pariser-kommunen etter at den ble grunnlagt, sjøl om han alltid var av den formening at de aldri ville kunne seire. På den andre sida ville kanskje ikke utrevolutionen i Sovjet ha fått det resultat den fikk uten de negative erfaringene fra Pariser-kommunen. På samme måte som det kanskje ikke hadde vært mulig for KKP å komme fram til kulturrevolusjonen uten en analyse av riktige og gjerne metoder i USSR.

Vi har aldri benekta at kommunister gjør feil. Vi er også sikre på at kommunister i framtida vil fortsette å gjøre feil. På hver partikongress i KKP har de oppsumert feil de har gjort i den seineste perioden, og vi kan være sikre på at de gjør feil også i dag. Den eneste formen for feil vi ikke kan godta, er at en uansvarlig nekter å ta konsekvensen av historiske erfaringer, og på idealistisk vis handler etter sine egne tanker i stedet for det som all erfaring har lært oss.

Vi kan heller ikke godta at en nekter å spent vurdere og oppsummere sine handlinger for å lære av de av feil og riktige handlinger. Det kan derfor ikke være mulig for oss å fortaste Stalin utfra ønsket om å slippe ubehagelighetene ved å forsvare ham. I partiets tidligere historie har man kommet fram til at det er riktig av oss å forsvare Stalin som representant for de riktige ideene i USSR på denne tida. Personer som politisk på dette område skal forandres må det være resultat av en grundig diskusjon i partiet som gir oss et annet resultat - ikke ut fra ønsket om å slippe å ta et upopulært standpunkt.

Gunda

P.S. For den som er alvorlig interessert i å sette seg inn i hovedlinjene anafor SUKP før og under Stalin kan leses: Maxim Gorki

eller Trotskism av Lars Gustavson og Kurt Wickman.

Spørsmål er P
Partiet er

SVAR TIL ELLINOR:

Hvem er Partiet?

Partiet er oss, de enkelte kadre.

Hva er Partiets politikk?

Partiets politikk er det de enkelte kadre praktiserer, ikke de store ord sentralt fra. Hvis ikke vi praktiserer på et felt kan ikke Partiet få politikk der.

Du mener at AKP ligger langt etter når det gjelder kvinnepolitikk, fordi at f.eks.:

Få gjør noe i Kvinnefronten, Lite teori utvikles fra de praktiske erfaringene i kampana.

Jeg er langt på vei enig med deg, men:

Hvis vi mener at Partiet har dårlig praksis i kvinnesaken, må vi finne ut årsakene til dette. Dernest må vi diskutere hva vi skal gjøre.

Årsakene kan være av to slag:

- 1) Folk kan være enig i prioriteringa, men ikke ha politisk forståelse av oppgaven.
- 2) Folk kan være uenig i prioriteringa, men ikke ta kamp fordi at f.eks Partiets offisielle politikk er at kvinnekampen generelt er viktig.

Uansett årsak er vi nødt til å starte en diskusjon på konkrete saker for å få fram motsigelsene, få politisk forståelse av hva vi driver med, diskutere

prioriteringa av spørsmålet, og hvilke metoder vi bør bruke for å korrigere oss.

Ting gjør seg ikke selv.

Skal noe gjøres, må noen gjøre det.

Hvis du er oppgitt over at ting ikke skjer, så må du gjøre noe konkret med dette, kanskje du er den eneste med politisk forståelse.

Eller kanskje du mangler forståelse for at andre saker har vært viktigere å prioritere til nå.

Hvis du er lei av å jobbe alene, må du selv trekke andre med, og ta kamp på det.

Det vil si:

En ting er å snakke om at en sak er bra eller viktig. Snakke generelt.

En annen ting er å snakke konkret. Stille konkrete forslag fram til diskusjon, som alle kan diskutere for deretter evt. å prioritere saken og sikre den organisatorisk.

Det er mye bra generelt i artikkelen din. Men:

1. Ang. familieseminaret:

Familieseminaret har ikke blitt noe av. Det er dumt. Hva kan vi gjøre med dette? F.eks kan vi kanskje stille et konkret forslag til styret om tid, sted, innhold omkostninger, organisering, inn-

ledninger osv. Eller et delvis forslag med ønske om hjelp til enkelte punkter. Det er f.eks. helt sikkert ønske om/mulighet for ganske mange forskjellige innledninger rundt omkring.

2. Ang. Kvinnefronten lokalt.

Hvis det politiske og organisatoriske grepet om denne er dårlig, hva er årsakene? Hvordan er det f.eks med informasjon og kommunikasjon? F.eks burde referat til laget fra møter/andre aktiviteter i fronten være en selvfølge, slik at hele laget kunne være informert, vite om problemene, se utviklinga, føle fronten som felles ansvar. Dette er svært viktig for alle oss andre som ikke har mulighet til å arbeide aktivt der. Det er vanskelig å få hjelp hvis en ikke ber om noe konkret og begrunner dette.

Oppsumert:

Hvis du mener at noen trenger et spark bak, så er det din plikt å sparke.

Gjennom den demokratiske sentralismen har vi et bra organisatorisk system for diskusjon og prioritering av arbeidsoppgaver.

Diskusjonen vil måtte gå på følgende:

1. Mangler vi politisk forståelse av kvinnekampen? Og, hvorfor gjør vi det?

Eller:

2. Har vi til nå prioritert feil når det gjelder arbeidsoppgaver og kaderplasseringer? Og hva gjør vi med det?

Det vil si: For å sikre en sak organisatorisk (noe som er langt enklere å oppnå enn politisk forståelse) må vi være konkrete og spesielle.

Britt.